

[A. C. Normann.]

oplyste, at han personlig i hvert enkelt tilfælde havde godkendt adgangen til telefonaflytning. Helt umuligt er det vel altså ikke.

Thestrup: Det ærede medlem hr. Aksel Larsen sagde, at det var helt andre regler, der blev gennemført nu, end de regler, der havde været gældende tidligere, at reglerne om eventuelle brud på telefonhemmeligheden ikke kom til at følge reglerne om brevhemmeligheden. Naturligvis er der en vis forskel, det er klart, fordi det er to forskellige ting, det drejer sig om, men forslaget her følger princippet i reglerne i § 750. Jeg kan i hvert fald ikke se andet, end at det er praktisk talt det samme.

Aksel Larsen: Jeg må minde om en bemærkning, jeg kom med før om jurister. Det ærede medlem hr. Thestrup kan ikke se, at der er nogen forskel, og han formodes at kunne læse, ligesom han formodes at have sin juridiske embedseksamen. Der står udtrykkeligt i retsplejelovens § 753 om krænkelse af brevhemmeligheden, at den pågældende skal have underretning om, at brevhemmeligheden er krænkede, „såsnart det kan ske uden skade for undersøgelsen“. Står der noget sådant i dette lovforslag? Kan det ærede medlem hr. Thestrup med sit gode syn se det? Det kan han ikke. Alligevel har han frimodighed til her at sige: jeg kan ikke se, at der er nogen forskel. Undskyld, at jeg tillader mig at sige, at vi er vel rejst med et udvalg, der skal undersøge sagen og har medlemmer, der er så villet blinde.

Den højtærede justitsminister må virkelig være i bekneb for argumenter, når han kommer med dette, at det er bedst, at folk ikke får at vide, at man har aflyttet deres telefon, for så ved de ingenting, og så kan det ikke genere dem! Hvorfor i alverden skal vi så have en bestemmelse i grundloven om, at telefonaflytning ikke kan finde sted uden domstolskendelse o. s. v.? Så kunne man jo bare udvide politiets

beføjelse, da det jo ikke kan genere nogen, for de ved det ikke!

Den pågældende instruks er ikke grundlovsstridig, siger den højtærede minister, for der har ikke, siden den nye grundlov blev vedtaget, været foretaget aflytning uden domstolskendelse. Det er muligt, det ved jeg ikke noget om, men jeg ved, at instruksen eksisterer, en instruks, som giver mulighed for det, og som giver telefondamerne både ret og pligt til at gøre det, de ellers ikke må, nemlig lytte. Og hvem garanterer, at de ikke har gjort det, påberåbende sig, at de tænkte sig, at der kunne være noget nyt i den og den samtale? Jeg synes, det er temmelig hårrejsende, at landets justitsminister siger: en grundlovsstridig instruks, som kan ophæves af justitsministeren ved et pennestrøg, har vi ikke ophævet, for vi må først have en lov. Hvad er så meningen med at vedtage en ny grundlov, som har en temmelig afgørende bestemmelse mod telefonaflytning? Skal det være sådan, at de respektive ministre kan sige: det behager os ikke at ophæve visse instrukser, før vi har fået love, som kan erstatte disse instrukser? Altså, med andre ord skulle ministeren kunne sige: grundloven gælder ikke for mit embedsområde, før vi har fået tid til at lave det pågældende lovforslag og vedtaget det. Jeg synes ikke, det ser godt ud; men jeg mærker, at jeg får ikke tilslutning fra andre partier i min kritik af det, ellers ville jeg drage de fornødne konsekvenser af en så hårrejsende udtalelse af justitsministeren.

Iøvrigt vil jeg sige, at justitsministeren har klogeligt i tavshed forbigået det allerreste af, hvad jeg har sagt, og denne justitsministerens tavshed er i hvert tilfælde talende.

(Kort bemærkning).

Thestrup: Jeg beklager, at jeg ikke har udtalt mig så tydeligt, at det ærede medlem hr. Aksel Larsen blev klar over det, allerede da jeg sagde det første gang, hvor jeg netop udtrykkeligt omtalte, at der af ham var stillet